

El Deseo sunar

Emma
Suárez

Adriana
Ugarte

Julietta

Bir Pedro Almodóvar Filmi

CANNES FILM FESTİVALI
RESMİ SEÇKİ
2016

Daniel Grao Inma Cuesta Darío Grandinetti Michelle Jenner ve Rossy de Palma

YAPIMCILAR AGUSTÍN ALMODÓVAR ESTHER GARCÍA MÜZİK ALBERTO IGLESIAS

KURGU JOSÉ SALCEDO GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ JEAN CLAUDE LARRIEU (A.F.C)

YAZAN VE YÖNETEN PEDRO ALMODÓVAR ALICE MUNRO'NUN ÖYKÜLERİNDEN UYARLANMIŞTIR

ALMODÓVAR'IN BUGÜNE KADARKİ EN HÜZÜNLÜ FİLMİ
Sight and Sound

ALMODÓVAR GÖRKEMLİ GÜNLERİNE GERİ DÖNDÜ
– Little White Lies

AKICI VE İÇİNE ÇEKEN BİR FİLM
Guardian

Bir **PEDRO ALMÓDOVAR** filmi.

28 EKİM'DE SİNEMALARDA

Kısa Sinopsis: Kocasını Xoan'ın trajik ölümünün ardından Julieta, kızı Antia ile Madrid'te yeniden bir hayat kurmaya çalışmaktadır. Ancak yaşadıkları acı, onları birbirlerine yakınlaştırmak yerine uzaklaştırır. On sekiz yaşına kadar annesi ile yaşayan Antia, bir gün hiçbir açıklama yapmaksızın evi terk eder. Julieta kızını ararken, onun hakkında ne kadar az şey bildiğini keşfeder. Bir gün Antia'nın en yakın arkadaşlarından Bea'ye yolda karşılaşarak kızının yerini öğrendiğinde Julieta'nın geçmişine olan yolculuğu ve hesaplaşması da başlar...

Julieta, bir kadının belirsizlikler karşısında hayatta kalma mücadelesini anlatıyor. Kader, suçluluk duygusu ve sevdiğimiz insanları sanki bizim için hiçbir anlamları yokmuşçasına hayatımızdan silmeye kadar götüren dipsiz bir gizem üzerine bir film.

YÖNETMENİ ‘JULIETA’YI ANLATIYOR

ANAERKİLLİK ÜZERİNE

Film, kırmızı bir kumaşın yakın planıyla açılıyor. Hemen ardından içinde atan bir kalbi, Julieta'nın kalbini fark ediyoruz. İkinci sahnede, topraktan bir heykel görüyoruz. Çıplak oturan (zinde, bacakları ve gövdesi birbirine kompakt) bir adamı temsil ediyor. Julieta, heykeli özenle sararak karton bir kutuya yerleştiriyor. Annesinin giydirdiği bir çocuk gibi görünüyor heykel. 2016 yılındayız.

Heykeli filmin ilerleyen sahnelerinde bir daha gördüğümüzde yıl 1985, yer de onu yapan heykeltıraşın stüdyosu. Heykeltıraşın adı Ava. Adı koyulurken muhtemelen Ava Gardner'dan esinlenilmiş. Ava, *One Touch of Venus*'te Venus'ü oynayan aktris kadar alımlı ve özgür ruhlu. Aşkın, güzelliğin ve doğurganlığın tanrıçası Venüs'ün tüm bu özellikleri Ava'nın stüdyosunun havasına sinmiş sanki.

1985'in genç Julieta'sı, oturur pozisyondaki heykeli eline alır. Yine burada da, iki kadın heykelin ağırlığı ve dokusu hakkında konuşurken heykel, bir kadının çocuğunu kucağına alıyormuş gibi durmaktadır.

Bir sonraki sahnede Ava, kilden yeni bir heykel yaparken Julieta onu seyrederek. Çamur yavaş yavaş bir erkeğin kalça ve bacaklarının formunu alır. “Tanrı, insanı ve diğer varlıkları çamurdan ve ateşten yarattı,” der Julieta. Ava, bir yandan çamura şekil verirken bir yanda da dikkatle söylenenleri dinler. Julieta, klasik edebiyat öğretmeni olduğundan bahseder. Bir hikayeymiş gibi

yaratılışı anlatır ve sonunda hamile olduğunu itiraf eder...

Bu üç sahne, kadının gücünü, erkeğin yaratıcısı olarak kadını gösteriyor. Heykelle simgelenen adam, avuçlarına ancak sığıyor. (King Kong'un ellerinde esir kalan sarışın mahkumun büyüklüğüyle aynı.) Onu elden ele geçiriyorlar. (Ava ile Julieta'nın durumunda olay gerçekten böyle oluyor.) Kadın sadece hayat veren değil, hayatla birlikte gelen her şeyle savaşıyor, onları yönetme, onlardan acı ve zevk alma konusunda da çok daha güçlü. Yalnızca kader, kadından daha güçlüdür.

STRANGERS ON A TRAIN / HUMAN DESIRE

Oyuncak ya da gerçek fark etmez, trenler beni hep büyülemiştir. Hep gerçek bir trende film çekmeyi hayal etmişim. Sinema ikonografisinde yer alan tüm ulaşım araçları içinde (western gibi belli bir türe ait olan atlı arabalar dışında) en sevdiğim trenlerdir. Trende tüm türlerde rastlayabilirsiniz ama en sevdiğim tren sahneleri Hitchcock (*The Lady Vanishes*, *Strangers on a Train*, *North by Northwest*) ve Fritz Lang'e (*Human Desire*) ait. Oyuncularla prova yapmak için 80'lerden kalma eski bir trenin kompartmanına girdiğimde kameraya ve kameramana alan kalmayan bir odada çalışmanın ne kadar zor olacağını fark ettim. Saf bir şekilde 1985'teki bir trenin bu kadar dar olabileceğini düşünmemişim. Kurtçuklarla dolu bir cehennemdi o tren. Ama hepimiz o sahnelerin önemli olduğunu biliyorduk çünkü Julieta'nın kaderi o trende yazılacaktı.

Julieta'nın senaryosunu o geceki tren yolculuğunun etrafına inşa ettim. Metaforlarla dolu, büyük bir öneme sahip bir yerde Julieta, insanın varoluşunun iki kutbuyla yüzleşiyor: Ölüm ve **yaşam**. Bir de ölüme verdiği tepkiden doğan fiziksel aşkla. Julieta'nın Xoan ile tutkulu bir şekilde sevdiği iki anda da birisi ölüyor. İkisinin ölüme verdikleri ortak tepki bu.

ELVEDA DİYEN BAKIŞ

Vedalarından ilki trende gerçekleşiyor. 1985'te, trende, Julieta'nın Antia'ya hamile kaldığı gecede. Hüzünlü bakışlarıyla karşısında oturan adam Julieta ile sohbet açmaya çalışır. Çirkin adamın sevimliliğine Julieta soğuk bir tepki verir. Kendini huzursuz hisseden ve adamla konuşmayan Julieta kompartmandan ayrılır. İlerleyen sahnelerde rayların önüne atlayıp intihar eden adamın, Julieta kompartmandan çıkarken attığı bakış, Julieta'nın kendini hep suçlu hissetmesine neden olacaktır.

Julieta'yı yiyip bitiren ikinci bakış o gece trende tanıştığı denizci Xoan'ın bakışıdır. Antia'nın babası, on üç yıllık kocası Xoan'ın bir sırrını öğrendiğinde, kocasının tüm ısrarlarına rağmen evi terk eden Julieta Xoan'ın telaşlı, yalvaran bakışlarına rağmen ondan ayrılır. Birkaç sahne sonra denizdeki fırtınada ölecek olan Xoan'ın o bakışı da Julieta'nın yüreğine saplanan ikinci veda bakışı olur.

Yıllar sonra kızı Antia onu terk ettiğinde, kızının arkasından bakacaklarken, yanlarından ayrıldığında ölen bu iki adamın bakışını hatırlar Julieta.

KADER / ŞANS

Şansın ve kötü talihin bir sonucu olan bu iki trajik veda, Julieta'nın vicdanının temeli oldu. Kızına da bulaşan suçluluk hissi, ben hiç farkında olmadan senaryoya da sızdı. Hem de tam senaryoyu bitirdim dediğim yerde çıkmıştı ortaya. Bu vedalar hikayenin parçalarını yeniden topladı ve yazarın hiçbir müdahalesi olmadan hikayeyi daha da zenginleştirdi.

Suçluluk, Julieta'nın treninde ölümcül bir kader gibi yolculuk ediyor. Bu, öyküye, Alberto Iglesias'ın müzikleriyle daha da cilaladığı, *noir* bir atmosfer katıyor.

Julieta, Alice Munro edebiyatından esinlenilmiş bir iş. *Firar'ı* (*Runaway*, 2004) okuduğumdan beri içinde yer alan üç öyküyü (*Şans*, *Yakında* ve *Sessizlik*) sinemaya uyarlamak istiyordum. Üç hikayenin ana kahramanı Juliet olsa da bir devamlılıkları yok. Üç bağımsız hikayeyi bir araya getirmeye çalışıp gerekli olan yerlerde yeni buluşlar geliştirdim.

SENARYO

Kısa hikayelerden oluşan *Firar*, daha önce *İçinde Yaşadığım Deri (The Skin I Live in)* filmimde görünmüştü. Daha o zamanlar kitabın uyarlamasına başlamıştım. Bu sırada Vancouver'dan New York'a taşındım çünkü kendimi Birleşik Devletler'e daha yakın hissediyorum. İki ülkenin de aile yapıları birbirine oldukça benziyor. Çocuklar üniversiteye başladıklarında ailelerinden kopuyorlar. Hem duygusal hem de coğrafi bir özgürlük kazanıyorlar. İspanya'da ise aile bağları asla kırılmaz. Bizi anne babamıza, atalarımıza bağlayan göbek bağı istisnalar dışında asla zamana yenik düşüp kopmaz.

Senaryonun ilk halini İspanyolca hazırladım. Üç hikayeyi de bana özgü bir hale getirmeye çalışıp bir senaryo yazımının gerektirdiği özgürlükle parçaların yerini değiştirdim. Ama belirsizliğe mahkum oldum. Ne senaryonun kendisinden emindim, ne de filmi İngilizce çekebileceğimden. Dili, kültürü ve coğrafyayı değiştirmekten de korkuyordum. Daha fazla bir şey yapmadan senaryonun ilk halini öylece bıraktım.

Aradan iki yıl geçtikten sonra senaryoya yeniden eğildim. Düşündüğümde daha çok sevdim ve hikayeyi İspanya'ya çekerek kendime bir şans daha verdim. İspanyolca versiyonu geliştirdikçe Alice Munro'dan uzaklaştım. Artık kendi kanatlarımla uçuyordum. Julieta'nın kökü hala Munro'nun hikayelerinde yatıyor ama Kanadalı bir yazarın tarzını bir İspanyol hikayesine dönüştürmek imkansızca yakın bir görevdi. Yine de Alice Munro hayranları Julieta'da ondan bir şeyler bulacak.

MÜZİK VE ŞARKI

Yirmi yıllık müzisyenim Alberto Iglesias'ın kurgusu bitmiş işi gördüğünde ilk tepkisi, filmin müziğe ihtiyacı olmadığı yönündeydi. Kurgu odasından çıktığı haliyle, adeta çıplak bir şekilde beğenmişti filmi. Ona müziğe ihtiyacım olduğunu söyledim. Bir yandan da, o sıralar hissettiğim kendimi herkesten izole etme isteğim yüzünden müziksiz bir Julieta fikri de aklımı çelmedi değil. Müzik benim için her zaman hikayenin önemli bir parçası olmuştur. Senaryo ile birlikte anlatımın iskeletini oluşturuyorlar.

Alberto'dan yılların değişimini veya karakterlerin tekrarlarını vurgulayan küçük notalar bestelemesini istedim. Alberto işe koyuldu koyulmasına da, ortaya çıkan iş ikimizi de ikna etmedi. Biraz daha kurcaladı. Bu sırada benim daha önce hissettiğim bir şeyi fark ettik. Filmin anlatım yapısı ancak doğrudan seslere uygundu. Julieta'nın transparan ve akışkan yapısına Alberto müzik eklemeye çalıştığında film, tıpkı bir insan gibi müziği reddetti. Bu, çok sinir bozucuydu.

Sık sık yaptığım gibi, tamamen gelişigüzel biçimde birçok filmin müziklerini ve şarkılarını dinledim. Toru Takemitsu'nun Hiroshi Teshigahara'nın *Woman of the Dunes*'u için yaptığı müzikleri seçtim. Onu uyarlamaya çalıştık. Temposu Julieta'ya oturmasa da uyan bir şeyler vardı. Alberto da benim gibi düşünüyordu. Takemitsu'dan Mahler ve Alban Berg'e atladı. Yolumuz kıvılcımını bulmuştu. Her şey oradan akıp devam etti...

AKTRİSTLER

Julieta ile kadınların evrenine döndüm. Filmdeki hemen hemen tüm aktristler benim için yeniydi. Daha önce sadece Rossy de Palma ve Susi Sanchez ile çalışmışım. Benim için baştan beri en büyük risk Julieta'yı iki farklı oyuncunun canlandırarak olmasıydı. Bir oyuncunun tüm yaşlarda bir karakteri canlandırmasını tercih etmiyorum. Makyajın etkisine inanmıyorum. Mesele kırışıkların ötesinde daha derin, zamanın geçişiyle ilgili bir şey. Tiyatroda geleneklere inanırım ama sinemada asla. Yine de, Ava karakterini tek bir oyuncu canlandırırken Julieta'yı iki farklı kadının oynaması riskliydi. Ama şimdi bu kararı aldığıma mutluyum.

PEDRO ALMÓDOVAR

FİLMOGRAFİ

“Matador” (1986)

“Mujeres al borde de un ataque de nervios” (1988)

“Bağla Beni / Atame!” (1989)

“Çıplak Ten / Carne Tremula” (1997)

“Annem Hakkında Her Şey / Todo Sobre Mi Madre” (1999)

“Konuş Onunla / Habla Con Ella” (2002)

“Kötü Eğitim / La Mala Educacion” (2004)

“Dönüş / Volver” (2006)

“Kırık Kucaklaşmalar / Los abrazos rotos” (2009)

“İçinde Yaşadığım Deri / La piel que habito” (2011)

“Aklımı Oynatacağım / Los amantes pasajeros” (2013)

FİLMİN KÜNYESİ

Yönetmen:	Pedro Almodóvar
Yapımcılar:	Augustin Almodóvar, Esther Garcia
Senaryo:	Pedro Almodóvar
Görüntü Yönetimi:	Jean-Claude Larrieu
Müzik:	Alberto Iglesias
Oyuncular:	Adriana Ugarte, Rossy de Palma, Michelle Jenner, Emma Suarez
Süre:	99 dakika
Yapım Yılı:	2016
Ülke:	İspanya

Fragmanı izlemek için: <http://www.youtube.com/watch?v=vV8bjshocLc>

Fragmanı indirmek için: <https://we.tl/8YudcRgFo3>

Görselleri indirmek için: <https://we.tl/hqhxUvT8ab>